

skrivningsprocent, er reguleret i de enkelte særlove, hvori adgangen til disse særlige valg er givet.

Det er i forslaget forudsat, at kompetencen til at afgøre, om en genoptagelsesansøgning skal imødekommes, tilkommer skattemyndigheden, og at et afslag på en sådan genoptagelsesansøgning kan påklages på samme måde som en skatteansættelse, det vil typisk sige til skatteankenævn og Landsskatteretten.

Efter forslaget til § 34, stk. 3 skal en ansættelse af den indkomst eller den ejerboligværdi, der skal lægges til grund for skatteansættelsen, normalt være foretaget senest den 1. august i det 4. år efter indkomstårets udløb, medmindre der foreligger et forhold som nævnt i § 35. Fristen er absolut for myndighederne, men den skattepligtige kan efter anmodning få udsat fristen, hvis den pågældende kan påvise, at det vil være forbundet med uforholdsmæssige vanskeligheder for denne at varetage sine interesser i sagen inden fristens udløb.

Bestemmelserne svarer til de gældende bestemmelser i § 35, stk. 1, 2. og 4. pkt. i skattestyrelsesloven, men det er præciseret, at bestemmelserne ikke finder anvendelse på skatteberegningen. Skatteberegningen skal, hvis beregningen foretages efter fristens udløb, foretages inden rimelig tid efter at ansættelsen er foretaget.

Denne ansættelsesfrist gælder ikke i det omfang der i anden lovgivning er fastsat særlige regler om efterbeskatning, f.eks. i etableringskontoloven og kildeskattelovens § 48 E (forskere).

For visse koncernter interne transaktioner udløber fristerne efter stk. 1 og 3 dog først i det 6. år efter indkomstårets udløb, jf. forslaget til § 35, stk. 4.

Anvender den skattepligtige et regnskabsår, der ikke er sammenfaldende med kalenderåret, regnes disse ansættelsesfrister fra udløbet af det indkomstår, der træder i stedet for regnskabsåret, jf. forslaget til § 34, stk. 5.

Efter forslaget til § 35 i skattestyrelsesloven gøres der en række undtagelser fra de almindelige ansættelsesfrister, der er foreslået indsat som § 34 i skattestyrelsesloven.

Disse forlængelser af ansættelsesfristerne vedrører såvel nedsættelser som forhøjelser, og dermed også ansættelsesændringer på grundlag af genoptagelsesansøgninger fra skattepligtige.

Overordnet er fristforlængelserne centreret om tilfælde, hvor den skattepligtige enten uforskyldt er blevet skatteansat for højt eller myndighederne er uden skyld i en for lav skatteansættelse. Fristforlængelserne omfatter ikke småsager, jf. forslaget til § 35, stk. 2 i skattestyrelsesloven.

I modsætning til den gældende § 4, stk. 2 i skattestyrelsesloven, hvor det kræves, at skattepligtiges adgang til at påberåbe sig sådanne længere ansættelsesfrister betinges af, at forholdene i særlige grad skal tale for, at genoptagelse tillades for »gamle« år - altså en mere individuel og skønsmæssig bedømmelse - foreslås genoptagelseskriterierne objektiverede.

Afgørelsen af om betingelserne for fristgennembrud er til stede træffes som led i den almindelige ligning, og en afgørelse herom påklages administrativt på samme måde som en klage over skatteansættelsen.

Under § 35, stk. 1, nr. 1 foreslås, at de almindelige ansættelsesfrister efter § 34 ikke skal finde anvendelse, hvis den indkomst eller den ejerboligværdi, der skal lægges til grund for skatteansættelsen, ændres efter udløbet af det pågældende indkomstår. Ændringen kan være begrundet i såvel privatretlige som offentligretlige forhold.

Det kan være tilfælde, hvor det efterfølgende konstateres, at en indkomst er udbetalt med urette, f.eks. studiestøtte eller dagpenge, og derfor skal betales tilbage. Det kan være tilfælde, hvor en erstatningssum efterfølgende tillades opdelt skattemæssigt på de indkomstår, som erstatningen vedrører, f.eks. erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Det kan være tilfælde, hvor en afgift til det offentlige, for hvilke der er fradrag, først efterfølgende fastsættes endeligt, med deraf følgende regulering af fradraget i opgørelsen af den skattepligtige indkomst, f.eks. realrenteafgift eller bidrag efter arbejdsmarkedsfondsloven. Det kan være tilfælde, hvor indholdet af en privatretlig disposition først efterfølgende afklares endeligt, f.eks. ved dom eller voldgift. Og det kan være tilfælde, hvor der gives tilfælde til omgørelse, eller tilfælde hvor et skatteforbehold gøres gældende, jf. forslagene under § 1, nr. 23.

Under nr. 2 foreslås, at skatteansættelser skal kunne gennemføres inden for de almindelige ansættelsesfrister, selv om de begrundes i en vurdering af grundlaget for en skatteansættelse eller et fremførselsberettiget underskud, der ligger udenfor de almindelige ansættelsesfrister. Bestemmelsen gælder dog ikke i det omfang den skatteansættelse, der nu foretages inden for de almindelige ansættelsesfrister, beror på et skøn.

Bestemmelsens anvendelsesområde vil typisk være en vurdering af et afskrivningsgrundlag eller af grundlaget for et underskud, der er fremført til fradrag vedrørende efterfølgende indkomstår.

Under nr. 3 foreslås, at der i de tilfælde, hvor en ændring af en skatteansættelse har afledte virkninger for skatteansættelsen af den skattepligtige for andre indkomstår, kan foretages sådanne ændringer, der er en